

De Vloek van de Santa Domingo

Een Duivels Piratenverhaal

De Vloek van de Santa Domingo

Gerry Neuray

Schrijver: Gerry Neuray
ISBN: 9789402160086
© Gerry Neuray

Hoofdstuk 1

1432:

‘Waar... oh waar kan ik mijnen kostbaarheden verbergen ende verstoppen?’

Jonkvrouw Catharina liep jammerend door de donkere, vochtige gangen van de burcht waar zij, samen met haar broer, woonde. Haar zomer-gele jurk was aan de onderkant nat en vies geworden door het modderige grondwater dat altijd in de kelders naar boven kwam. Catharine merkte hier helemaal niets van. Haar voetstappen, soms rennend en soms moedeloos langzaam, echoden door de donkere, verlaten gewelven. Catharina liep van kerker tot zolder en van voorraadkamer naar torenkamer. Iedere deur naar iedere kamer werd hoopvol geopend. Maar steeds weer schudde ze haar hoofd en riep huilend:

‘Neen, neen en nog eens neen! Deze plek is niet geheim ende verborgen genoeg!’. Kermend wierp ze zich op haar knieën.

‘Nergens is mijnen schat veilig ende zonder gevaar!’
Alsof het haar allerliefste huisdier was aaide ze over een van haar houten kistjes, gevuld met sieraden, en sprak er zachtjes lieve vertederende woordjes tegen.

‘Gij zijt mijn schatje en mijnen lieveling. Ik zal er voor zorgen ende waken dat ge veilig zijt. Ik beloof het U.’

Laat me even uitleggen waarom deze jonkvrouw zulk debiel gedrag vertoonde. Het zit namelijk zo:

Catharina had gehoord dat een gewelddadige roofridder door de omgeving van de burcht trok. Verhalen deden de ronde dat hij alles stal wat los en vast zat en nietsvermoedende

reizigers beroofde van hun bezittingen (soms nam hij zelfs hun kleren van het lijf). Nu moet je me geloven dat dit stelen op z'n allerminst zachtzinnig gebeurde. De hele regio sidderde van angst voor die brute gestalte. Catharina wist gewoon zeker dat het niet lang zou duren voordat de roofridder de burcht met een bezoekje zou "vereren" om haar kostbaarheden in te pikken. De gedachte hieraan maakte dat ze speldenprikken over haar hele lijf voelde, haar mond droog werd en haar tong dik. Haar oksels produceerden een grote hoeveelheid zweet (iets wat in de tijd waar Catharina in leefde extra vervelend was omdat de deodorant nog uitgevonden moest worden). Kortom, Catharina leed aan pure angst! Niet dat ze bang was voor haar vege lijf, dat van haar liefhebbende broer of van het gehele personeel in het kasteel.... Nee... Niets van dat alles. De enige gedachte die haar martelde was dat haar schat onveilig zou zijn. Haar allerliefste bezittingen... haar kostbaarheden... haar glimmertjes. Oftewel haar Blingbling.

'De tijd wordt korter ende dringt,' murmelde ze zenuwachtig 'Kan geen van allen ende niemand mij dan helpen?'

Zoals je misschien al merkt was Catharina behoorlijk hebzuchtig, en dat is zeer mild uitgedrukt. Haar broer, Graaf Balthasar, een stoere man met grote zwarte snor en dito baard, maakte zich, in tegenstelling tot zijn zus, niet zo ongerust over de roofridder.

Feit 1: de burcht had ondoordringbare dikke muren.

Feit 2: een diepe slotgracht en uitkijktorens die over de hele omgeving uitkeken maakten zijn huisvesting extra veilig.

Feit 3: hij had een leger van de best opgeleide manschappen die hem zeer trouw waren. Echte ridders van het eerste uur, zeg maar. Als dikke muren, een slotgracht en uitkijktorens de bandiet niet zouden tegenhouden, dan zouden zij dat wel doen. Honderd procent zeker weten. Net zoals ze alle andere

struikrovers en gespuis tegenhielden die altijd in de buurt rondzwierven. Pff... Zo'n roofriddertje was een lachertje.

'Ik eet ende nuttig zulke bandieten als ontbijt!' riep hij vaak naar Catharina terwijl hij stukken vlees met z'n tanden van grote botten afknaagde om zijn woorden kracht bij te zetten.

'Wees niet zo bang ende angstig! Daar wordt gij alleen maar lelijk ende akelig van.'

Zijn zus, die door deze woorden niet gerust werd gesteld, ging snuivend voor zo weinig begrip verder met het zoeken van een geschikte verstopplaats.

Toen Catharina op een donkere nacht weer door de vertrekken van de burcht liep, snotterde ze wanhopig dat ze er alles, maar dan ook werkelijk alles voor over had om haar bezit veilig te stellen.

Nu moet je je voorstellen dat ze juist een huilsessie van, pak-'m-beet een uurtje of zo, achter de rug had. Ze lag op haar buik op de vloer, in het midden van een van de kamers die het kasteel rijk was. Catharina had de woorden amper uitgesproken of een zwavellucht vulde langzaam haar neusgaten. Niet dat ze dat gelijk in de gaten had. Haar neus was namelijk gevuld met dik slijmerige snot en tranen. Na een tijdje viel het haar echter duidelijk op. Fronsend hief ze haar hoofd van de vloer en keek om zich heen. Haar voorhoofd vertoonde een duidelijke beurse plek omdat ze met haar hoofd tegen de vloer gebeukt had. Verwonderd keek ze om zich heen. Waar kwam die stank ineens vandaan? Traag stond ze op. Haar hele lichaam deed pijn van het hevige snikken en haar spieren waren verkrampt van het lang op de koude harde vloer liggen.

'Alles?' fluisterde een lage, zangerige stem ineens in haar oor. 'Heb je daar echt alles voor over?'

Geschrokken draaide Catharina zich om. Ze had niemand binnen horen komen. En de zachte stem herkende ze ook niet. Haar gezicht en nek zaten vol rode vlekken van de stress. Haar ogen waren bloeddoorlopen en gezwollen van

het huilen. Haar neus was glimmend van het snot en een klein beetje speeksel was wit opgedroogd in de hoeken van haar verwrongen mond. Haar, normaal zo netjes opgestoken kapsel, stond met plukken wild rechtop. Kortom: ze zag er allerminst betoverend uit. Door de mist van haar tranen keek Catharina in het gezicht van een uiterst charmant geklede heer met glad achterovergekamd zwart haar, een goedverzorgd sikje en ogen als gloeiende kooltjes. Het figuur deinsde even een stukje terug bij het zien van het gezicht van Catharina. Hij slaakte even een 'Bwêuh', maar herstelde zich wonderbaarlijk snel en wist een elegante glimlach op z'n gezicht te toveren.

'Wie zijt ende bent gij?' piepte Catharina met onnatuurlijk hoge stem. Op het moment dat ze het vroeg wist ze het antwoord al. Catharina had inmiddels met een mouw van haar jurk de tranen uit haar ogen gewist zodat ze weer duidelijk kon zien. Het heerschap dat voor haar stond had een huid als rode peper, stond met zijn bokkenpoten in rook, stonk vreselijk naar zwavel en zwaaide zijn puntige staart sierlijk heen en weer. De man antwoordde niet maar bleef geduldig glimlachen.

'Gij zijt ende bent den Duivel!' sprak Catharina. Haar stem klonk alsof deze niet van haar was. Geschrokken deed ze een paar stappen achteruit en keek jachtig naar de deur van het vertrek. Hoeveel stappen was ze van de uitgang verwijderd? Zou ze een poging wagen en keihard naar buiten rennen? Ik denk dat eenieder van ons dit op z'n minst geprobeerd zou hebben. Zo niet Catharina. Ze twijfelde. Wat haar tegenhield was het feit dat haar geliefde schat voor haar voeten op de grond lag. Ze zou nooit tijd genoeg hebben om haar schat mee te nemen en zonder schat ging ze nergens naar toe. Catharina deed wat haar in deze situatie het beste leek... ze bleef als vastgenageld aan de grond staan.

'Och, om eerlijk te zijn ben ik niet zo gesteld op deze benaming,' sprak de Duivel

‘Ik word liever Lucifer genoemd, of Satan.’ Hij dacht even na. ‘Heer en Meester der Duisternis. Dat ligt ook wel lekker in de mond. Vindt je niet? Oh, Hoogheid. Hoogheid mag uiteraard ook.’

Daarna trok hij een vies gezicht. ‘Wat ik pas écht vervelend vind is als mensen mij Demon of De Boze noemen. “De Boze”, herhaalde hij nog eens minachtend

‘Nee, da’s niks. Zeg nou eens, dat zou toch iedereen kunnen zijn?’

‘Wat wilt ende moet gij van mij?’ onderbrak Catharina hem. Eerlijk gezegd interesseerde het haar werkelijk geen enkele zie hoe dit figuur zichzelf graag noemde. Hij was de Duivel en daarmee basta! Hij mocht zich noemen als hij wilde, als hij maar weer wegging. Helaas, het leek er niet op of hij zou weggaan.

‘Ik kan je helpen met het oplossen van je ... ‘de Duivel wreef in z’n handen ‘hoe moet ik het zeggen... probleempje.’

De jonkvrouw was behoorlijk bang, maar haar voorliefde voor haar bezittingen was groter dan haar angst. Heel even stond ze in tweestrijd. Al gauw hoorde ze zichzelf zeggen:

‘Praat ende vertelt hoe ge mij kunt helpen.’

De Duivel ijsbeerde heen en weer en streek zijn sikje glad. Zijn bokkenpoten klonken alsof een dame op hoge hakken over de dikke houten vloer liep. Iets wat in duidelijke tegenstelling stond met zijn postuur en zijn dreigend bewegende puntige staart. Het was duidelijk dat hij al lang wist wat hij zou zeggen, maar de Duivel hield nu eenmaal van drama, dus hij speelde het spelletje wat langer.

‘Ik weet het!’, riep hij uiteindelijk theatraal, zijn armen wijd uit elkaar. ‘Ja, dat is het. Briljant! We sluiten een pact en we verstoppen samen je rijkdom.’ Catharina keek hem aan.

‘Ik ben nogal slim, moet je weten, en met mijn hulp lukt het vast een plaats te vinden die geen levende ziel kan vinden.’

De Duivel was, naast dat hij een toneelspeler was, ook nogal arrogant. Maar, eerlijk is eerlijk, door de eeuwen heen had hij inderdaad bewezen behoorlijk slim te zijn.

‘Welk ende wat voor pact hebt gij in gedachten en waar ende op welke plek verstoppen we mijnen bezit?’ Hij had Catharina’s aandacht en vertrouwen gelijk gewonnen. Normaal gesproken moest de Duivel toch wel ietsje meer zijn best doen om mensen te overtuigen. Dit was dus een mooi meevallertje en hij moest een hooghartige glimlach van zijn gezicht wissen. Er volgde een dramatische pauze waarin Catharina dacht dat ze ging flauwvallen omdat ze geen adem durfde te halen, bang dat ze het antwoord misschien zou missen. Na, wat een eeuwigheid leek, sprak de Duivel weer. Hij fluisterde alsof hij meer tegen zichzelf sprak dan tegen Catharina. Zij moest ver voorover leunen om hem te kunnen verstaan, terwijl ze probeerde de penetrante zwavelgeur te negeren.

‘We verstoppen de kostbaarheden in de schaduw van de zesde toren, zes meter onder de grond. En we doen dit om zes uur des ochtends. Ja, ja, ik weet ‘t, zeg maar niets, ik heb iets met zessen.’

Toen Catharina hem ongeduldig aankeek ging hij snel verder.

‘Het pact is als volgt: Alleen iemand die onschuldig is en de schat niet voor eigen gewin wil hebben kan hem opgraven. Hij of zij moet hiervoor een speciale spade gebruiken’... Hij hield een rode wijsvinger tegen zijn getuite lippen. ‘Sstt’ fluisterde hij samenzweerderig terwijl hij om zich heen keek. Ik zei het al, een echte toneelspeler, die Duivel.

‘Waterdicht, zeg ik je. Waterdicht dat plan van me!’ Hij stak zijn armen triomfantelijk de lucht in.

Nu was het wel even stil. Catharina dacht na. Het klonk goed.

‘Niemand kan de schat dus ooit vinden ende aantreffen. Laat staan opgraven ende delven,’ mompelde ze. Echter ze had met de Duivel te maken, en die deed nooit zómaar iets.

Wat denk je wiens woorden ‘*voor niets gaat de zon op*’ zijn? Iemand heeft dit als eerste gezegd. Drie keer raden wie.

‘Wat is uwen gewin ende beloning hiervoor?’ vroeg ze wantrouwend. De Duivel hoorde aan haar stem dat ze het plan wel zag zitten. Sluw als hij was trok hij alleen even zijn schouders op en deed alsof hij hier nog niet over nagedacht had. Met de lange zwarte nagel van zijn wijsvinger tekende hij achteloos rondjes op een tafel die in de kamer stond.

‘Weet je wat,’ zei hij na een tijdje ‘zolang de schat begraven ligt is hij van mij’ zei hij achteloos. ‘Op het moment dat je hem weer opgraaft is hij weer van jou’.

Catharina hoefde hier niet lang over na te denken. Zodra de roofridder verder was getrokken had ze niets meer te vrezen en was de schat weer voor haar.

‘Goed ende akkoord,’ zei ze. De rode vlekken in haar gezicht en nek en de zwellingen onder haar ogen waren inmiddels weggetrokken. Alleen de plukken rechtop staand haar maakten dat ze er nog wat idioot uitzag. Ze voelde zich zo opgewonden dat ze bijna glimlachte naar de Duivel en ze zin had om op en neer te springen. Ze wist ook wel dat dat stom was, maar toch.

‘Als je dan hier even je handtekening zou willen zetten,’ mompelde de Duivel, terwijl hij een document van minstens vijftig pagina’s uit zijn zwart satijnen jas met rode voering tevoorschijn toverde. De jonkvrouw keek hem vragend aan.

‘Dit is alleen ter bevestiging van onze overeenkomst,’ zei de Duivel met een bijna verontschuldigende grimas op zijn lippen. Zelf vond hij dit ook onzin. Maar hij moest nu eenmaal altijd alles op papier hebben, zodat hij kon aantonen dat de mensen vrijwillig hadden meegewerkt als hij weer eens controle van “bovenaf” kreeg. De jonkvrouw kon niet lezen noch schrijven en plaatste daarom haar duimafdruk in inkt op het document.

‘Mooi, da’s dan geregeld’ sprak de Duivel op zakelijke toon en toverde het dikke document met een ploffend geluid weer weg.

‘Volg me, dan zullen we dit klusje even klaren’.

Zo ging het vreemde gezelschap midden in deze inktzwarte nacht naar buiten en liep naar de schaduw van de zesde toren van de burcht. Een hof-duiveltje, dat tijdens z’n slaap, door een vingerknip van de Duivel, a-la-minute opgetrommeld was, groef scheldend als een viswijf een gat, van zes meter diep, op de plek waar de Duivel verveeld met zijn bokkenpoot een kruis in de aarde getekend had. Catharina liep af en aan met haar enorme hoeveelheid zilveren kannen en beelden, gouden en zilveren sieraden, edelstenen in alle soorten en maten en munten. De ogen van de Duivel werden steeds groter terwijl hij handenwrijvend mompelde ‘Van mij! Van mij! Allemaal van mij!’ Hij zorgde er natuurlijk wel voor dat Catharina hem hierbij niet betrapte.

‘Nu is het tijd om ons pact officieel te bezegelen,’ lispelde de Duivel. Catharina keek hem vragend aan.

‘We zetten beiden onze handafdruk in de onderste steen van de toren. Op deze manier weten wij later weer waar we moeten zoeken en dit bezegelt tevens onze afspraak’. Catharina snapte er niets van, maar deed wat haar gevraagd was en hield haar hand tegen de steen. Toen de Duivel zijn hand naast die van haar op de grote, grijze steen legde begon deze te gloeien en werd vloeibaar als lava. Catharina verbrandde hierdoor lelijk haar hand.

Zo snel als hij verschenen was, zo snel verdween de Duivel ook weer. Een holle lach stierf langzaam weg. Korte tijd later verdween ook de zwavellucht in de wind en was het alsof hij er nooit geweest was. Catharina’s hand was echter het levendige bewijs dat hij maar al te echt was geweest. De dagen na de nachtelijke gebeurtenis hield ze haar kaken stijf open tegen iedereen die naar haar verwondingen vroeg.

Zoals Balthasar reeds voorspeld had kwam de roofridder niet eens in de buurt van de burcht, laat staan dat hij er probeerde in te breken. Hij keek wel uit! De roofridder hield zich op in de buurt van het bos en van het moeras waar hij zich goed kon verschuilen en waar nietsvermoedende reizigers langskwamen die hij kon beroven. Toen deze tactiek in het gebied bekend was, en mensen van heinde en ver het bos en het moeras ontweken, vertrok de bandiet naar andere oorden. Oorden die lucratiever voor hem waren. Toen het goede nieuws van het vertrek van de roofridder de jonkvrouw bereikte liep ze zingend naar de plek waar ze haar schat begraven had. Eindelijk zou ze weer verenigd worden met haar liefje, haar schat, haar alles. De schrik sloeg haar koud om het hart toen ze het pact nog door haar gedachten liet gaan. Waar ze niet bij had stilgestaan was dat ook zijzelf de schat niet meer kon opgraven.

Op de eerste plaats was ze niet onschuldig (zeg nou zelf, welk onschuldig mens sluit een pact met de Duivel?).

Op de tweede plaats wilde ze de schat puur en alleen voor haar eigen gewin (waar anders voor?)

En op de derde plaats had haar 'compagnon' de speciale spade meegenomen die nodig was om de schat op te graven. 'Voor de zekerheid,' had hij gezegd. Het hof-duiveltje had hem tevreden glimlachend ergens ter wereld verstopt. Zelfs zijn meester wist niet waar de spade gebleven was (als wraak dat hij midden in de nacht abrupt uit zijn nachtrust gehaald was).

Balthasar had er geen idee van wat er die nacht gebeurd was, maar keek zijn zus vol medelijden aan toen ze, in de jaren daarna, haar bed niet meer uitkwam en alleen nog maar stamelde:

'Die ouwe bokkenpoot heeft me bedonderd ende bedrogen.' En terwijl "die ouwe bokkenpoot" glimlachend op zijn brandende troon in de onderwereld zat te genieten van zijn

eigen sluwe streken en de domheid van de mens, verstreken de eeuwen. Steeds minder mensen kenden het verhaal en diegenen die het ooit gehoord hadden deden het af als een fabeltje. Een hersenspindel verzonnen in een tijd toen er nog geen televisie was en de mensen uit verveling dit soort verhalen bedachten. De schat werd uiteraard nooit meer gevonden. Wel waren er mensen die beweerden dat het op zeer donkere nachten, als de maan verstopt zat achter dikke wolken, bij de oude ruïne spookte. Ze zeiden dat je dan de klaagzang en het gejammer van een vrouw hoorde die naar haar geliefde op zoek was. Een man die zo puur van hart was dat de geest van zijn overleden vrouw zelfs uit de dood herrees om hem te zoeken.

Ze moesten eens weten wat jullie nu weten....